

Hai Hình Ảnh - Hai Cuộc Đời

Thịnh Vũ

Trong mấy tuần nằm luân chuyển trong các phòng hậu phẫu, của bệnh viện T, tôi đã chứng kiến hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau của hai ông cụ bệnh nhân đang điều trị tại đây. Tâm trạng của tôi buồn vui lẫn lộn.

* Cụ X

Nay Cụ đã khá già. Cụ ở lại bệnh viện này đã khá lâu rồi. Người ta cho tôi biết cụ nay đã tuổi 97. Ngày xưa cụ là một thầy giáo dạy môn Toán, một thời truyền thụ kiến thức cho bao lớp học trò. Thầy có một gia đình hạnh phúc với người vợ trẻ duyên dáng đầm đàng. Thầy cô đã nuôi dạy 4 đứa con khôn lớn. Họ lần lượt có gia đình và xin ở riêng. Tình cảm của các con không được đậm đà tha thiết với những người đã sinh ra nuôi họ nên người. Khi đủ lông đủ cánh thì họ bay xa, ít có dịp nào quay về mái nhà yên ấm ngày xưa để thăm cha mẹ.

Rồi khi ông cụ tuổi thất thập, người bạn đời duy nhất lại bỏ cụ bơ vơ trên cõi dương thế này. Sang tuổi bát thập ông cụ quá nhiều bệnh tật nên đã vào bệnh viện này lưu trú dài ngày tại phòng dịch vụ. Cũng may cho ông cụ, căn nhà duy nhất tại quận 3 được người bạn thân kiếm mối cho thuê mỗi tháng cũng được vài chục triệu đủ trang trải cho việc chữa bệnh và lưu trú. Nghe nói cụ đã tạm trú tại đây hơn chục năm nay. Các cô y tá, điều dưỡng và bạn bệnh chung phòng thương hoàn cảnh Ông Cụ nên cũng tận tụy giúp đỡ. Thỉnh thoảng ra hàng ghế ngoài hành lang, tôi thấy cụ ngồi bất động như một pho tượng với đôi mắt lơ lơ buồn nhìn về chốn xa xăm như trông đợi ai.

** Cụ Y

Khoảng tuần nay phòng tôi xuất hiện một bệnh nhân mới. Một cụ già cũng đã hom hem nhưng giọng nói còn rõ ràng. Cụ cho tôi biết tuổi đã 92. Cách nay hơn 70 năm cụ đã nổi máu giang hồ từ Nha Trang phiêu bạt vô tận Saigon lập nghiệp. Cụ có công mài sách, và đã trở thành thầy giáo dạy môn Văn và Triết học. Cụ nói trong ba môn học Triết Đạo đức học, Tâm lý học, Luận lý học thì các em học sinh ngại học môn thứ ba nhất. Tôi đồng ý với Cụ vì môn này khô khan đến tôi cũng không ưa nhưng cũng phải gạo kỹ mới thi đậu được cái bằng Tú Tài Toàn Phần. Tôi làm bộ hỏi cụ còn nhớ đã dạy học trò lớp Đệ Nhị bài thơ mới nổi tiếng của Phan Khôi năm 1931 không ạ. Cụ ớ ra một lúc rồi vui vẻ :

- Ý của anh nhắc tôi về bài Tình Già phải không.

Cụ không học Đại học Sư Phạm nên không đi dạy tại các trường công lập như tôi. Cụ quen biết nhiều Linh mục nên đã dạy tại các trường tư thục tại Thủ đô Saigon như Hưng Đạo, Nguyễn Bá Tòng... Hào hoa phong nhã nên mãi bốn mấy tuổi Cụ mới lập gia đình.

Đêm hôm đó, tôi thấy một người đàn ông khá lớn tuổi (vì mái đầu cũng đã hơi bạc) ở lại chăm sóc cụ. Tôi không ngủ được vì suốt đêm người đàn ông tên L này trở mình cho cụ, vỗ lưng, bóp chân tay cho cụ một cách nhiệt tình và rất nhẫn nại. Ông L luôn ngọt ngào:

- Bố cố ngủ đi. Bố đừng nói nhiều nữa, cố ngủ cho khỏe nhen.

Thỉnh thoảng giật mình vì tiếng động, tôi thấy ông L đang khệ nệ dìu ông Cụ vào toilet nữa. Tôi nghĩ bụng sao Ông Trời lại cho cụ một người con trai tốt bụng và có hiếu đến như thế!!! Sáng ra, tôi nói với cụ:

- Sao bác có người con trai quý hóa yêu thương bố quá vậy?

Ông Cụ cười trả lời khiến tôi tròn xoe con mắt ngạc nhiên quá mức:

- À !_đó là anh con rể lớn của tôi đó.

Hôm sau gặp lại ông L, tôi làm quen và biết ông cũng trong ngành Giáo Dục mới về hưu. Ông L làm trong ban Thanh Tra Sở Giáo Dục. Ông biết ông Ngai hiệu trưởng cũ của tôi có một thời gian làm Phó Giám Đốc Sở GD tp Hồ Chí Minh.

Tối hôm sau anh con trai út của ông cụ đã đến lượt nuôi bố. Anh này thấy cũng quá vất vả hầu đêm ông cụ qua những việc cho uống sữa, thay tã lót, cho uống thuốc cũng lịch kịch cả đêm không ngủ vì ông cụ có quá nhiều yêu cầu. Tôi nói với ông cụ:

- Bác thật có phước và hạnh phúc khi các con dâu - rể suốt ngày quan tâm chăm sóc đến bác. Thật sự rất hiếm đó.

Tôi hỏi ông Cự về "tâm lý học:

- Cháu nghe người ta nói khi người đàn ông yêu vợ mình thì thường cũng yêu luôn bố mẹ vợ phải không bác?

Lắc đầu:

- Một phần là đúng như vậy. Nhưng quan trọng tôi và anh ấy đều là nhà mô phạm nên thân thiết và quý nhau hơn các anh rể khác

Tôi liên tưởng đến thời gian bố vợ tôi bị liệt. Tôi hay chọc ghẹo bà xã:

- Anh lúc nào cũng cảm ơn Cha mẹ em vì đã có công sinh ra và nuôi dưỡng dùm anh 20 năm trời dài đằng đẵng để anh được hưởng cô vợ xinh xắn, đảm đang, yêu chồng thương con như cô em đây.

Sáng sáng tôi sang đưa ông Cự lên xe lăn đẩy đi một vòng cư xá Kiến Thiết, ghé quán cafe Mây đường Đặng Văn Ngữ. Hai bố con thường thức hai ly cà phê sữa nóng hổi. Biết tính ông xưa mê xổ số Kiến Thiết nên trước khi về tôi mua cho cụ 2 tờ. Trong những ngày cuối cùng tại bệnh viện Thống Nhất tôi ít có cơ hội ngủ đêm chăm sóc ông Cự. Thật ra bà xã tôi và chị vợ thứ hai cứ tối tối là đã rủ nhau vô bệnh viện ngủ trò chuyện cho vui.

Suốt ngày rảnh rỗi nằm với gối, đầu óc tôi cứ bị hình ảnh hai ông cụ ám ảnh nên biến thành triết gia lúc nào không hay. Cứ suy nghĩ về cuộc đời, về nhân tình thế thái trên cái thế gian này. Chỉ khi con người nhắm mắt mãi, may ra mới tìm được sự bình an vĩnh cửu phải không các bạn đọc thân yêu của tôi?

Một đêm khó ngủ vì ông cụ khó tính, luôn cầu nhàu chỉ cho con cái phải làm thế này thế kia mà chưa vừa ý. Con cái cứ chịu khó giải thích mãi ông cụ mới im. Tôi cố đi ngủ đây các bạn.

Sai gôn một tối khó ngủ

VQT